

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

THE GUY CHANTEPEURE

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

«Και ὁ Ἰησοῦς ἔκλαυσεν !..» (Εὐαγγέλιον Ἰωάννου ΧΙ, 35)

Ὁ Λάζαρος εἶχε πεθάνει πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν καὶ τὸ κορμὶ του ραντισμένο μὲ ἀλόη καὶ μύρα ἀναπαύεται πάλιν μέσα στὸν τάφο του.

Ὅταν ἡ ἀδελφὴ του ἡ Μάρθα, πού ἀπελπισμένη ἔκλαιγε κ' ὄμοιρον, ἔπιθε δι, δι μακρὰ ἀπὸ τὴ Βηθανία, εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισή του ὁ Χριστός, ἔβρεξε σάν κρῆλλη γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία, γαλήνια μέσα στὴ θλίψη της, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ κανένα νὰ τὴν παραγγυήσῃ, ἔβη μέσα στὸ σπίτι, ἀναπολωμένος τις εὐπυχασμένους μύρες τοῦ παρελθόντος...

Μόλις ἡ Μάρθα εἶδε στὸ δρόμο ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἰησοῦ, τοῦ ἀφώσαε :

— Διδάσκαλε !... Διδάσκαλε !... "Αν εἶχες μείνει κοντά μου, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ πέθαινε !

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάσταση κ' ἡ Ζωὴ ! τῆς ἀπάντησε τότε ὁ Θεάνθρωπος. Πήγαινε νὰ πῶς τὴν ἀδελφὴ σου τὴ Μαρία κ' ἔλατε νὰ μὲ συναντήσετε στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου.

Μόλις ἔβλεψε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μάρθα, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, ἔβρεξε στὸ σῆμα της Ἐκεῖ, πῆρε τὴν ἀδελφὴ της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπήλαιον οὗπου βρισκόταν θάμβος ὁ Λάζαρος. Πολλοὶ γνωστοὶ τους, καθῶς καὶ μερικοὶ περίεργοι, τὶς συνάδουσαν. Μὰ μόλις φτάσανε στὸ σπήλαιον, ὅλοι στάθηκαν κατὰ πλάτη. Εἶδαν ὄρθιο μπρῶς στὴν πέτρα, πού ἔφραζε τὸν τάφο, τὸ Χριστὸ νὰ κλαίῃ ! Ὡστόσο μερικοὶ εἶπαν τότε :

— Ἄν ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε ἀτάληφτα τὸ Λάζαρο, γιατί δὲν τὸν ἔκανε καλά, ὅπως τόσους ἄλλους, ἀλλὰ τὸν ἔφραξε νὰ πεθάνῃ !

Ἀέσωσε ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος διάβαζε μέσα στὴ σκῆψη τους, τοὺς εἶπε νὰ τραβήξουν τὴν πέτρα πού ἔφραζε τὸν τάφο, ἐνῶ συγχρόνως ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται :

— Πάτερ, ἔλεγε, Σὺ ἐξουσιάζεις τὰ πάντα !...

Καὶ ἔπειτα ἐφώναξε δυνατὰ : «Λάζαρε !... Λάζαρε !...»

Ἄμῃς μ' ἀνατριχίλα πέρασε ὅλο ἔκβητο τὸ πλῆθος πού στριμγωνόταν γύρω του, κ' ὅλοι ἔκλεισαν θαμπασμένοι τὰ μάτια τους μπρῶς στὸ θέαμα πού ἀντίκρισαν...

Εἶδαν ν' ἀνεβαῖν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἀνοικτοῦ τάφου ὁ Λάζαρος ζωντανός, μὲ τὰ πόδια του δεμένα ἀκόμη μὲ τὶς λουριδες τοῦ σαβάνου του !

— Ὅποιος πέθανε θὰ ζῆσῃ ! εἶπε τότε μὲ τόνο σοβαρὸ ὁ Ἰησοῦς.

Τόσος ἦταν ὁ θυμασμός, τόση ἦταν ἡ χαρὰ, ὥστε ὅλο ἔβητο τὸ πλῆθος γονάτισε μὲ σεβασμὸ γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Οἱ μητέρες τοῦ παρουνιάσαν μ' ἐμπιστοσύνη τὰ ἀρρωστα παιδιὰ τους γιὰ νὰ τὰ θεραπεύσῃ, ἐνῶ οἱ ἄνδρες διεκῆρυσαν μὲ δυνατὴ φωνὴ δι, δι Προφήτης αὐτὸς σ' ἀλήθεια ἦταν μεγάλος.

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, μέσ' στὴ χαρὰ πού εἶχαν ξαναβρῆ τὸν πεθαμὸν ἀδελφὸ τους, δὲν ξεχνούσαν νὰ εὐχαριστοῦν καὶ νὰ προσκυνοῦν δι, δι τὴν ὄρα Ἐκείνου πού τοὺς τὸν εἶχε ἐξανέσωσε.

— Θὰ Σὺ προκουνοῦμαι καὶ θὰ Σὺ ὑπερεστῆς σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, ἔλεγε ἡ Μάρθα, γιατί ἐνῶ κλαίγαμε καὶ θρηνοῦσαμε ὡς τώρα, Σὺ μὲς ἔμαρες καὶ πάλιν εὐτυχισμένες.

Ἡ Μαρία, οἰκονομῶν, ἐκύβηε μέσ' στὰ μακρὰ μαλλιά της, τὸ ὄ-

ρατο της πρόσωπο πού ἦταν βυθισμένο σὲ μιὰν οὐράνια ἔκσταση. Ὡστόσο δάκρυα τώρα κυλούσαν μέσ' ἀπ' τὰ λεπτὰ τῆς δάκτυλα, μὲ τὰ ὁποῖα σκέπασε τὰ μάτια της...

Καὶ ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς ἄφησε νὰ πλανιᾶται πῶς ἀπ' ὅλα τὰ σωματὰ μέτα πῆ ἡ γοητευτικὴ εὐσπλαχνία τοῦ θεοῦ του χαμόγελο, μὲ τὸ ὁποῖο τὰ εὐλογοῦσε...

Μίλις κατὰ τὸ βράδυ, τὰ πλήθη πού παραστάθηκαν στὸ μεγάλο ἔκβητο θαῦμα, ἄρχισαν νὰ διαλόωνται... Καὶ ἐνῶ ἡ τελευταίος ἀνατύγεις τοῦ δαλινοῦ, χροματίζαν μὲ πένθημα χρώματα τὸν ἔλαιον, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Λάζαρος κ' ἡ ἀδελφὴς του γύριζαν στὸ σπίτι τους. Ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἡ Μάρθα δεκικῆτη καὶ ζωντανὴ κ' ἡ Μαρία, γαλήνια καὶ σοβαρὴ μέσα στὴ χάρι της, ἄρχιζαν ἀμέσως νὰ ἐτοιμάζουσαν τὸ φαί.

Ὁ Ἰησοῦς, πορ' ὅλα τὰ ὄσανα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπνευματοῦσε στὸ δρόμο τὸ πλῆθος, ἐνοιώθη τὸν ἑαυτοῦ του πολὺ θλιμμένο. Ἦξερε δι, δι ὅρα τῆς μεγάλης προδοσίας εἶχε φτάσει... Γι' αὐτὸ, ἀφήνοντας τοὺς μαθητάς του, πλησίασε τὸ Λάζαρο, πού στεκοῦταν παρμόρσο, σὲν νὰ μὴ συμμετέξῃ κ' αὐτὸς στὴ νενικὴ χαρὰ.

— Λάζαρε, τοῦ εἶπε μὲ τὴ λεπτὰ καὶ γλυκερὰ φωνὴ του πού ἔκανε καὶ τὶς πὸ σκληρὴ ἀκόμη καρδίε; νὰ μαλακώσουν, μὰ στὴν ὁποῖα περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος ἀδιόροτος εἰρωνικὸς τόνος.—Λάζαρε, ἡ δόξα τοῦ Πατέρος Μου φανερώθηκε σὲ σένα... Γι' αὐτὸ τὸ πλῆθος μ' ἐπευφημοῦσαν σὸν μεθυσιμένο καὶ ἡ ἀδελφὴς σου γονατιστὴς μὲ φιλοθῶσαν τὰ χέρια μου... Ἐσὺ μόνο δὲν εἶπες τίποτε. Ἐχῆς λοιπὸν μέσ' στὴ συνειδησὴ σου καμμὰ ἁμαρτία ἢ στὴν ψυχὴ σου καμμὰ θλίψη;... Μίλα λοιπὸν καὶ μὴ γοβάσαι... Ὅλας τὶς θλίψεις τὶς παραγγωρῶ ἐγὼ κ' ὅλες τὶς ἁμαρτίας τὶς συγχωρῶ...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Λάζαρος συγκινήθηκε καὶ κάμπτοντας τὰ ἔρα πὸδια του γονάτισε καὶ κόλλησε τὸ στόμα του στὴν ἄκρη τοῦ ρούχου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου. Μὰ τὴ βασανισμένη ὄψη του, στὴν ὁποῖα περνοῦσε ἄμο-α ἀπάνω της ἡ σμιὰ τοῦ θανάτου, καμμὰ λάμψη χαρῆς δὲν τὴ φώτιζε...

— Κύριε, εἶπε στὸ τέλος μὲ συντριβὴ, σὲ λατρεῖω καὶ εἶμαι δικός σου... Εὐδ' ἔκως λοιπὸν νὰ μὲ συγχωρήσῃς γιὰ τὰ λόγια πού θὰ σοῦ πῶ... Ἡ-μουνα πεθαμένος... Ἡ ἀνάπαυ-σὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας

μου εἶχε παραχωρηθῆ πρὶν νυχτώσῃ ἀκόμη γιὰ μένα καὶ πρὶν ἀκόμα τὰ πελιδὰ φῶτα τοῦ δαλινοῦ τῆς ζωῆς; Ἰσικίσου; τὸ πρόσωπό μου... Ἡ γαλήνη τοῦ τάφου μ' εἶχε τυλίξει πρὸ τοῦ καιροῦ καὶ πρ' ἀκόμη ἡ ἀθλιότης τῶν γηρατιῶν μου παρῶσθαι τὸ σῶμα μου καὶ τὸ πνευμα μου... Τώρα, Ἐσὺ μὲ ξανάφραξες στὴ ζωὴ... Πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναρχίσω τὴν ἐργασία πού δὲν τελειώσαν ποτὴ καὶ τὴν ἀδίκωση πάλι, πάλι ἐναντίον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πάλι ἐναντίον τοῦ Ἰ-δίου τοῦ ἐμοῦ μου... Πρέπει λοιπὸν νὰ γνωρῶσθαι πάλι τὸν περτε-τὸν νέων ἐλπίδων, τὴν πίσκα τὸν ἐπιθυμῶν πού δὲν πραγματοποιοῦνται καὶ τὴν ἀπογοήτευση πού ὄνειρον πού πραγματοποιοῦνται... Στάληθαι, Κύριε, γιὰ πὸν λόγον νὰ σοῦ ὀφείλω χάρι, ἐπειδὴ μ' ἀνέστηρες;... Οἱ φίλοι μου κ' ἡ φτωχὴ ἀδελφὴς μου σ' εὐχορῶ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

(Ἔργον τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ζωγράφου Σεβαστιανῶ Ντελ Πιότσκο)

ΕΝΑΣ... ΤΟΥΡΚΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Ο ΧΑΣΑΝ ΜΑΝΤΑΛ

Η ναυμαχία του Τασαμέ. Φρικώδες αιματοκύλισμα. Ο Χασάν συκοφαντείται. Το νέο του κατόρθωμα. Η νίκη του κατά των Ρώσων στη Λήμη. Στην Αίγυπτο και στη Συρία. Ο άφαντος των 'Αλβανών της Πελοποννήσου. Το ενδιαφέρον του Χασάν για τους Έλληνες. Ο θάνατός του.

Συνεχίζουμε σήμερα την ιστορία της περιπετειώδους ζωής του περιφήμου 'Οθωμανού... φιλέλληνο Χασάν Μαντάλ.

Μιά άπ' τις πολλές παραδόσεις που υπάρχουν γι' αυτόν, αναφέρεται ότι και κατά την τρομερή ναυμαχία που διηγήθηκαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Χασάν Μαντάλ εσόθηκε έμ βεβαίου θανάτου άπό ένα Έλληνα.

Την λεπτομέρεια αυτή της διασωσής του την αναφέρουν στο βιβλίο τους και οι άδελφοί Δημ. και Νικ. Στεφανόπουλοι.

Άς επανέλθουμε όμως στην άφηγητη της αιματηρότατης ναυμαχίας μεταξύ Τούρκων και Ρώσων.

Τά δύο μονημαχούτσα πλοία, άπου πήραν φωτιά ή μαρουνόθυμες τους, άνατινάχτηκαν στον άέρα. Κατόπιν αυτού οι διαμαχόμενοι στόλοι άποφρίστηκαν, και ό μόν Ρωσικός άπομακρύνθηκε, ό δέ Τουρκικός άποτραβήχτηκε μέσα στον όρμο του Τασαμέ. Ο Χασάν, άνα έθεσε τις πληγές του, τρέχει στον Καπετάν Πασά και του παριστάνει τον κίνδυνο που διατρέχουν τά πλοία τους άν μείνουν μέσα στον στενόν έκεινον όρμο. άνάμεσα ύφάλων και βράχων. Ο Χοζαμεδιν όμως, νομίζοντας δέν έυατο του άσφαλισμένο κοντά στα πυροβόλα των φρουρών του Τασαμέ, δέν άκουσε τη συμβουλή του Χασάν, άλλ' άπεναντίας άπηγόρευε αύτησως την έξοδο κήθε πλοίου, έξήτησε έντονος άπό τόν Έλλησποντο και έξόδησε όλη την άλλη μέρα στις παράλιες κανονιστοεισές!...

Στό μεταξύ, οι Ρώσοι άνασυντάχτηκαν και κατασκεύασαν περιπολικά, τά όποια διηύθησαν έν καιρψ νυκτός προς τόν Τουρκικό στόλο, συνουθενά άπό τρία πλοία της γραμμής. Οι Ρώσοι άρχισαν να σφενδονίζουν κατά τών Τούρκων άδιάκοπο χολάζεσρα όν, φλογόφρον και άλλων εκρηκτικόν ύλών της έποχής εκείνης. Σέ λίγο, έφτασαν και άλλα Ρωσικά πλοία και άρχισαν σφοδρό πύρ, κατά τών Τουρκικών πλοίων, ένψ ή βομβάρδα έφριξε τις τρομερές της μπόμπες. Τά δύο περιπολλικά νυφερνομένα άπό Άγγλους άξιωματικούς, έκόλλησαν στή γραμμή τών Τουρκικών πλοίων και τούς μετέδωσαν τη φωτιά. Οι Ρώσοι τά έγκυτέλειαν και όπισθοχώρησαν έπιτηθείς.

Ο Τουρκικός στόλος, πικνωμένος γιά τη στενότητα του χάρου, μή μπορώντας ν' άπομακρυνθή, πήρε φωτιά περί-πέρα! Ο κόλπος του Τασαμέ μοιαζε πύρνο ποταμό, γένεα της κολάσεως, μέσα στην όποία άντηχόσαν ή σταραχτικές κραυγές των καιόμενων Τούρκων!... Πολλοί πέφτανε στη θάλασσα να σωθούν άλλά βρρίκανε τό θάνατο άπό τις Ρωσικές σφαίρες. Τέλος παίρνουν φωτιά ή μαρουνόθυγες τών Τουρκικών πλοίων, και τρομεροί άκούγονται κρότοι μέσα στη μεγάλη αύτη πυρκαγιά. Σίδηρα άναμμένα άπό τά καιόμενα καρβάρια, άνθρωποι που ξεφυγόσαν, κορμιά κροφτηραομένα σφενδονίζονται σε όλες τις διευθύνσεις!... Τό τρομερό αυτό θέαμα έκάρτησε άπό τη μά μετá τά μεσάνυχτα ως στις 7 τό πρωί Ο Τουρκικός στόλος γίνηκε στάχτη, καταστράφηκε σε

λίγες ώρες!...

Έπειτα άπό την πανωλεθρία αύτή, ό δειλός Χοζαμεδιν καθήρεθη άπό τό άξίωμα του και άντι αυτού διορίστηκε Καπετάν Πασάς ό Τζαφέρ. Η θέση αύτή, κατά δίκαιο λογο, άνήκε στον άνδρα-γαθόσαστα γενναίο Χασάν, άλλ' οι έχθροί του τόν ελιξαν συκοφαντίζεσ στο Σουλτάνο, ότι τάχα είχε συντελέσει στην καταστροφή του σιάου!...

Έν τούτοις, ό Χασάν, χωρίς να λογαριάσει την άδικία που τού γίνηκε, σέφτηκε να κινή ένα παράτολμο κατόρθωμα, γιά ν' άποστομώσει τούς συκοφάντας του.

Μόλις λοιπόν γαυρέθηκε άπό τις πληγές του, πήγε στον Έλλησποντο, έστρατολόγησε 4000 άνδρειςους, άπό τούς όποιούς καθένας έφερε μόνο ένα πιστόλι κ' ένα καλό μαχαίρι και άποράσινα να λυρωθή την κινδυνεύουσα Λήμη, που την πολιορκούσε άπό τρεις μήνες ό 'Ορλόφ με τό στόλο του και με άποβατικά άγγηματα.

Ο Χασάν είχε μάθει ότι ή Τουρκική φρουρά της Λήμης, έπειτα άπό άπευσόμενη άντίσταση, άναγκάστηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1770 να συνθηκολογήσει και δει έτοιμαζότανε να παροδοθή θέλησε λοιπόν να τούς προλάβη. Άποβρίβαται άμισός με τό στρατό τ ν ή νύχτα της 27 Σεβρίου σε μία έσημη άντη του νησιού, μπαίνε κρυφά στο κάστρο, καταβράζει τη λευκή σημαία της ειρήνης, σηκώνει την κόκκινη της ήμισελήνου, και διατάζει γενική έξοδο!... Οι Ρώσοι, που δέν έπεριμένασαν έν τέτοιο αλγινθησασ, καταλαμβάνονται άπό πανικό, έγκαταλείπουν τά κανόνια τους, τρέχουν άταχά προς τη θάλασσα, ρίχνονται στα πλοία τους, κούβουν με βία τά στοιμιά και φεύγουν άπό τη Λήμη.

Όταν τό άνδραγαθήμα αυτό του Χασάν γίνηκε γνωστό στην Κωνσταντινούπολι — έπειτα μάλιστα άπό την πανωλεθρία του Τασαμέ — έγέννησε μεγάλο ένθουσιασμό. Ο Χασάν Μαντάλ έθεσφρήθηκε *έθνικός ήρωσ*, όνομάστηκε άρχιναύαρχος και έπιθεσητής του στόλου, τόν όποιον έσηκολούθησε να διευθινή και μετá την άποακωναν του Ρωτικού στόλου άπό τό Αίγαίο. Ο Χασάν Πασάς είχε φτάσει πιά στον κολοσσό της δόξης του. Κάποτε που περνοσε άπό τις φιλικές του Σεραγίονς έπεε στον ύπισπιστή του:

— Να δώδ μέσα με ελξε φρεϊε μία φερά ό φθόνος τών έχθρών μου!...

Έπειτα μήνεσ μέσα και μοίρασε στους φιλικωμένους χόρηματα.

Ο Χασάν Πασάς κατά τη διάρκεια της ναυμαχίας του έφερε σπουδαίες μεταρρυθμίσεις στον Τουρκικό στόλο, στην κατασκευή τών πλοίων και στην έκπαίδευσι τών δεισματικών. Στους χροισανούς κτωίκους του νησιού του Αίγαίου άκόμη και σε κείνους που ελιξαν βρρίθσει τούς Ρώσους, φέρθηκε με μεγάλη έπιείκεια. Κάθε Έλλην που θά κατέφρευε σ' αυτόν έπροστατεύετο. Κάποτε που ή ναυαρχία του ήταν στην Πόρο, ό Χασάν ένόρωσε ένα μορφωμένο νέο, Παριανό, τό Νικόλοσ Μαυρογένη που μιλούσε σε πάντε ξένες γλώσσες. Ο Χασάν τόν έξετίμησε, τόν έπηρε διαμνημά του στόλου και άργότερα τόν έπροβίβασε σ' άνώτερο άξίωμα της Αυτοκρατορίας.

Ύστερα άπό τό άνδραγαθήμα της Λήμης, ό Χασάν Πασάς ήταν ό έννοσόμενος του Σουλτάνου. Μετá την άναχώρησι τών Ρώσων άπό τις Τουρκικές θάλασσες, ό Σουλτάνος του άνόησε την καταστολή της έξεγγήςσεσ στην Αίγυπτο και στη Συρία. Ο Χασάν έφερε σε τέλος την έκοστρατεία αύτή, κατατρόπωσε τούς επαναστάτες, και πήρε έπισήμως τόν τίτλο *Γαζής*. Όταν ένόρωσε στην Κωνσταντινούπολι, σιτά 1779 τού άνόησαν νέα έκοστρατεία: Οι Άλβανοί είχαν άποφραουθενεί στην Πελοπόννησο και κατατυραννοσσαν τούς κατοίκους. Δέν ύπάκουαν πιά ούτε στις διαταγές της Ύψηλης Πόλης και ελιξαν γίνε κρτίει. Ο Σουλτάνος άνόησε στο Χασάν να τούς διώξη άπό τό Μωριά. Ο Χασάν βρρίκε την εδκαίρια να δείξη μία φορά άκόμη την εθγνομοσίηση του στους φίλους του Έλληνες, κατέβηκε στην Πελοπόννησο έπι κεφαλής στρατού, και άνάγκασε τούς Άλβανούς να φύγουν μία όμα άρχήτερα, σφαγιάσεσ χιλιάδας έξ ασών, τη βοηθεία τών έντοπίων Έλλήνων όρματαλών.

Ο Χασάν Μαντάλ 'Ορλόφ πέθανε στη Σμύρνη, γέρος πιά, πλοσός και τιμώμενος άπό τούς 'Οθωμανούς και τούς Έλληνες.

στον έπειδή τούς άγάπησε περισσότερο άπό μένα...

Κ' έπειδή ό 'Ιησούς τόν άκούγε σκεπτικός, ό Λάζαρος συνέχισε: — Έκείνοι που καταρριότανε τό θάνατο είν' εκείνοι που χάνουν τούς άγαπημένους τους... Τό παθαίνον σάν τις μητέρες οι όνοτες πλλές φορές καταριόυνται μία ώραία γυναίκα που γοητεύει και τούς παίρνει τό παιδί τους... Γιατί ό θάνατος εινε γλυκός γιά κείνους που πεθαίνουν!... Έκείνοι που δέν τόν θάλουν είν' εκείνοι που δέν φοβόυνται, γιατί δέν μπόρουν να μαντέψουν μέσ' άπ' τά φριχτά σκοτάδια, με τά όποια τόν σκοπάζουν ή όρφώσετες, τη γλυκειά του γαλήνη, την αίσνια του μακαριότητα... Κ' έμένα που πέρσασα τη στενή πύλη του θανάτου, γιατί μ' έξανάγκασε να γυρσι πίσω;. Κύριε, Κύριε, άφού μ' άγαπάς, γιατί μ' άνάστησες;...

Τότε ό 'Ιησούς, του όποιου τά μένα έμεναν πάντα συλλογισμένα, σήκωσε άπάνω τόν Λάζαρο.

— Φίλε μου, τού ψιθύρισε, σηνγάμην. Τά ήξερα όλα αυτά τά πράγματα που μου είπες... Γι' αυτό και τη στιγμή που σε κάλεσα πίσω στη ζωή, έπλασα... Μά τό πλήθος δέν έκατάλαβε τη σημασία τών διακρών μου... Σ' άνόστησα, γιατί ό πατέρας μου θέλησε να ζήξης και ή βουλήσετς του πατρός Μου εινε σνοεινές... Ζησε λοιπόν μέσ' στην άγάπη τών άδελφών σου και μέσ' στο σεβασμό τών φίλων σου...

Και χαιριότανεσ τό Λάζαρο, χωρίς καν να προσέξη τούς μαθητάς του που τόν άκολουθούσαν, ό ώραιος θεός της άγάπης και της σιλπόνας κατέβηκε άργά τό λόφο συλλογισμένος και μεγαλοχολικός, άφήνοντας να κυματίζουν ή δίπλεσ του χιτώνος του άνάμεσα άπό τ' άγκάθια του δρόμου...

GUY DE CHANTEPLEURE

